

סאו הנלה זאב

70272

בן אנה ו אברהם-אלברט

נולד ב- ט"ז אייר תרפ"א 24.5.1921

שרת במחילכת שדה 4

נפלו- ר' תמוז תשיסט 5.7.1949

בקרכות הנגב.

הנלה זאב,

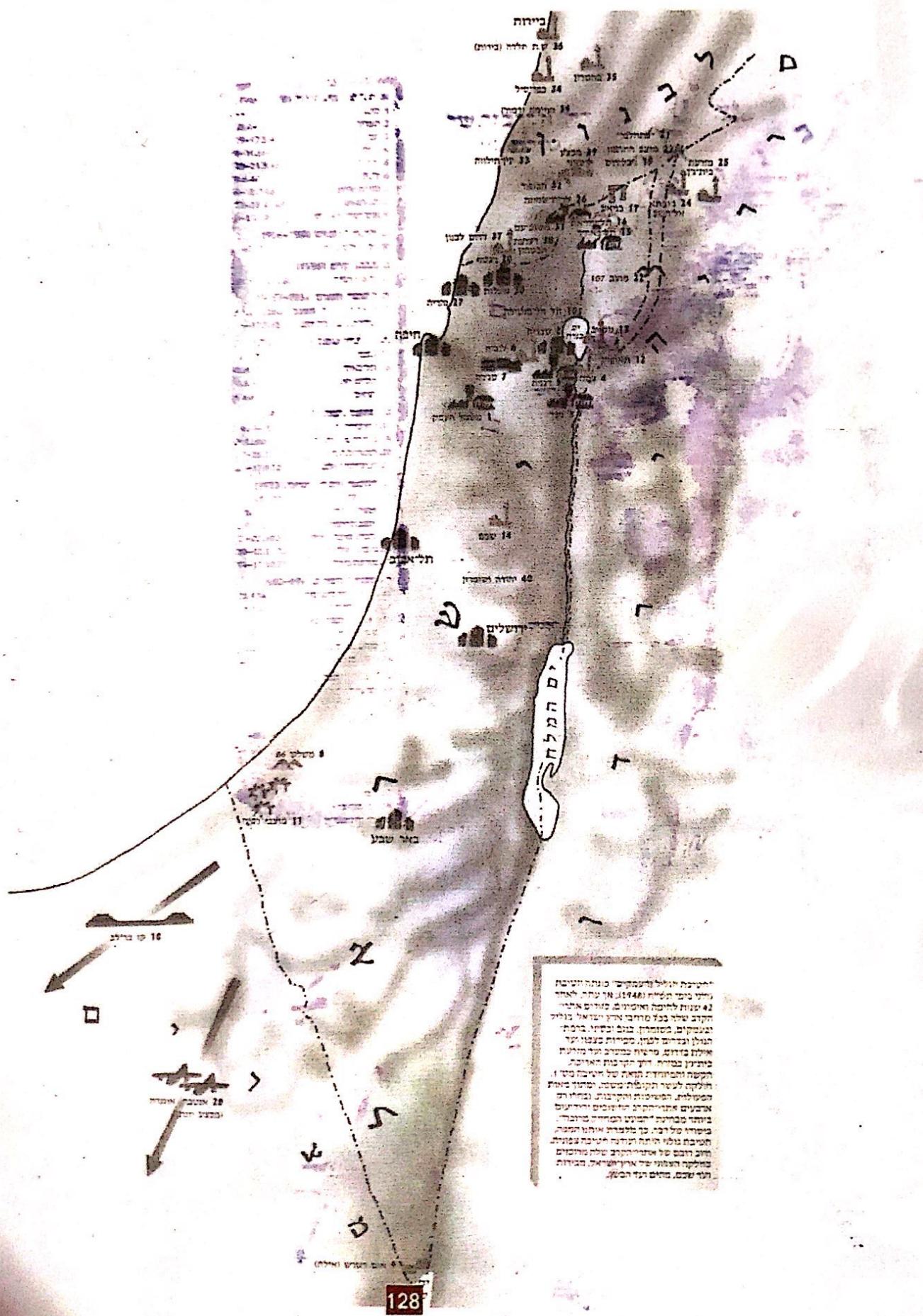
בן אברהם-אלברט ואנה. נולד ביום ט"ז באיר תרפ"א (24.5.1921) במינכן אשר בגרמניה. למד בבית-ספר ריאלי בעיר. עלה לארץ בשנת 1938. שירת בצבא הבריטי חמש שנים. השתתף במלחמת-הקוממיות. נפל בקרב בנגב ביום חי בתמזה תש"ט (1949.6.5) הובא למנוחת-עלמים בבית-הקבורות הצבאי בחיפה. הניה אישת ובת. זכרו הועלה בספר "לזכרם" של נופלי קריית-ביאליק, שהוציא לאור במאי 1968 על-ידי מועצת-הקריה.

הרכיב האנושי של החטיבה

לוחמים ומפקדים רבים עברו את כור החיטוך של חטיבת גולני במהלך מלחמת העצמאות. אלפיים רבים נשו ונושאים בגואה את התואר: "דוד תש"ח של חטיבת גולני". בכלל מאות החללים ואלפי הלוחמים, אשר שירתו בחטיבת גולני במהלך השחרור ועברו במסגרת גוזה ויחידותה את דרכם הקדובות הארוכה והעקובה מדם, מהרי הגליל ומשנורי העמקים אל-ערבות הנגב, בזוכותם, מן הסתם, נקבע בסתיו 1949, כי חטיבת מסע, חטיבת גולני, תישאר בחטיבת חיל רגלים סדירה במעט הסדייר של צה"ל.

אלא שבתוכה שלוש שנים, בתקופת פיקודם של דן לנדר ז"ל (1950), אבשלום יפה ז"ל (1950–1951) ומארך עמיות יבדל"א (1951–1952) כמפקדי חטיבת (נחום גולן סיים שירותו במח"ט גולני באפריל 1950), החל מהפרק אמיתי בהרכב האנושי של חטיבת גולני. רוב רובם של הלוחמים בגזריהם היו חיילים צעירים בני 18–20, במי העלייה ההמוני של ראשית שנות החמישים, וחטיבת גולני קיבצה בתוכה עולים חדשים רבים, יוצאי שבעיות גלוות, חסידי נסיוון צבאי וקרבי, "爱国ists" בצה"ל ובמדינה.

דרך הקרבנות של חטיבת גולני

ركע על התקופה

בלט על התקופה

22 נובמבר תש"י

9.1.49

עלן שדרה מס' 14

הוּאָן דַּוְצָט שְׁתִּיפְפּוֹרְזֶה לְזִיהִילִי חֲתָמֵיכֶם כּוֹלֵם אֶת אַיּוֹלִי; הִם גִּלוֹן
זְהֻמָּשׁ וְזָהָמָעַ תְּמִזְאָוִוִזֶּה לְצִיּוֹן.

הנְּזָקָן גַּמְגָמָן כָּל קִיזְיָה תְּחִיפְבָּת לְשָׁמְעַת אֶת דָּבָר מִפְּקָדָה חֲתָמֵיכֶה בָּאוֹהֶל צָר
כְּשִׁטְפְּמִירְתָּה לְמַשְׂאָלָה בְּתוּבָה פָּתָח המִפְּקָד:

וְגַתְּתָּה שְׁלָבָן טָסֵף שֶׁל מְלָחָת בְּגַבְבָּה. אָוְלָם — הַמְּלָחָמָה לֹא גִּמְרָה
עָדֵין, לֹא בְּדָרוֹתָה וְאֵלָי לֹא בְּזָדֵן כָּלֵת הַפּוֹגָה זו בָּאה עַל יִסּוּד מְגַע בֵּין
מִצְרָיִם לְיִשְׂרָאֵל.

הַמְּלָחָמָה אִיבָּתָה מִסְרָה בְּפִנֵּי עַצְמָה הַגָּה אִמְצָעִי לְהַשְׁגַּת
הַמִּנְגָּדֵלִי וְזֶה בָּתֵּה גַּפְתָּה לְהַפְּקָדָה. אָוְלָם, דָּבָר זה אַיִן מִבְּטָיחָה עָדֵין
אָגָּר בְּפִזְבָּזָה תְּמִשְׁאָלָה הַמְּשִׁבְבָּזָה הַבְּרִיאָה תְּזִקְנָה מִשְׁכִּיכָּות בֵּין הַיִּתְרָה, לְחִנּוּת
בְּבִּישָׁוּלָשׁ וְמִאֲשָׁרָה עַל הַזְּנוּךְ הַחֲשָׁב הַמְּתָבֵר אֶת הַצְּפָן עַם הַזְּרוּם. זְבַעַת
זֶה מִבְּדָעָת אֲזַבְּתָה — — —

מִבְּדָעָת, בְּאַסְדָּר מִלְּגָדָת טָסֵף הַשָּׁנָה שְׁעִברָה, עַל שָׁוֹלְחָנִי אֶת הַהְזִיעָה
שְׁעַל הַמִּזְבְּחָה לְמִזְבְּחָה אֲמְרָתָה בְּגַבְבָּה. — הַתִּיחְסְּתִּי לְדָבָר בְּרוּגָשָׁתָה מְעוּרָבִים.
לֹא מִשְׁאָבָב שְׁמִינִיתָה אֲזַבְּתָה בְּגַבְבָּה אֶלָּא, מִשּׁוּם שְׁנִתְרָגַלְנוּ כֹּךְ לְסִבְבָּה
שָׁבָה בְּבִּנְיָמִינָה הַמְּשִׁבְבָּזָה וְלֹאָתָה בָּה אֶת מְלָאָמוֹתִיה. — — —

הַזָּהָר. לְמַאֲזָר שְׁשָׁתָה שְׁבָוֹתָה שֶׁל פְּעִילָות בְּלֹתי פּוֹסְלָה בְּגַבְבָּה, הַרְיָנִי
מְרַגְשָׁשׁ תְּמִשְׁאָלָה הַזָּהָר לְשִׁבְבָּתָה שֶׁל הַחֲטִיבָה. הִיא הַתְּחִזְקָה וּרְכָשָׁה נְסִיּוֹן
בְּמִתְּמִימָה גַּמְגָלָה יְהָזָר מִאֲשָׁר רְגִילִים וְאֵינוֹ לָהֶם עַד כֵּה — גַּם מִבְּחִינה קָרְבִּית
וְגַם מִבְּדָעָת אֲזַבְּתָה — — —

תְּמִשְׁאָלָה לְלִבְבָּשָׁה וְאֶל הַחֲשָׁבָוֹ זֶה תְּמִשְׁאָלָה סְתִמְתִּית: — עַצְם
עַמִּידָה תְּמִשְׁאָלָה שֶׁל הַחֲטִיבָה — (וְזוּ אַיִתָה הַצְּלָחָה — לִמְרוֹת כִּמָּה כְּשִׁלְגָנָות
מִקְוָמִים תְּמִשְׁאָלָה בְּמִזְרָחָה בְּכָל מִזְרָחָה) — הַשְׁגָּוֹ הַדּוֹדָה לְמִסְרָות וְהַגְּנוּתָה הַרְבָּה
שְׁגָלָל, גַּמְגָלָנוּ מִכָּל הַגְּדוּגָה פְּרוֹדָאָת, מִסְ-כְּפִים, סְמִלִּים וּקְצִינִים כָּאַחַד —
בְּזִמְּנָהָם שֶׁ אָזְנָה אַשְׁר אָזְמָת מְפֻנְנִיטָה עַלְלָה.

הַזָּהָר לְגַם קָשִׁים מִסְלָיִים שְׁנִבְעָו מִתְּגָנִים פּוֹלִיטִים שָׁהָגְבִּילָנוּ בָּזָמָן
שְׁנִיתָן לְבִּיצּוּעַ הַמְּעִרְכָּת. אַל מַלְאָה הַהְגִּבְלָות אֲשֶׁר הַוּטָלוּ עֲלֵינוּ בְּבִּיצּוּעַ הַשְּׁלָבָה
הַשְׁנָא הַזָּהָר מְשִׁיגִים אֶת הַמִּשְ׀מָה שְׁחוֹטָלה עֲלֵינוּ — בְּשִׁלְמוֹתָה. הַמִּסְיִיר
בְּמִשְׁלָטִישׁ שְׁלָנוּ וּבְחִימָות שֶׁל הַחִידָה הַשְׁכָנָה. יְתַסֵּס עד כִּמָּה קָרוּבִים הַיָּנוּ
לְהַשִּׁגָּי אָזְנָה אַמְּטָרָה כָּולָה. מִבְּחִינה צְבָאיָת — אֵין כֵּל הַצְּדָקָה לִישְׁיבָת הַמְּצָרִים
בְּרִפְתִּית. הַהְתִּערְבּוֹת הַפּוֹלִיטִית הַצִּילָתָם מִתְּבוֹסָה גִּמְורָה

המהנדס ווּתְהִדְתֵּה

הוא היה אך תמיד לדרךו, והשניים שמאחוריו אינן מאיות את קצב רצחו כלל. לפהו יוציא פנקסקטן מכיסו, יסמן בו משחו, ירושם. זה עתה קיבל מהמפקד את מושג דמיטל החדש. יש לבצרו, יש למדרו, יש לזרמו, ככל האפשר, את סבוייה של התקפה הגדולה שבאו ונבעו. אינו ישן — עיניו לאות, עגולים שחורים סביב להן, אך המרץ פורץ מכל נקבות הימיד מוכן לפועלה. הנה הגיע למשה ונעדר באחת הפנות, וכן יגנום מעונם. **אנשי גמטה** יכירותי היבט: כדי לישת, יש לנוקוט באמצעותם.

— «המפקד קורא לך», מעירו אהה, — «המפקד, ציוה לך לישון».

— «**គַיְכָנֹן** פקודה היא פקודה», — נענה בבהזחוק.

הצליחו לשכיבו אחרי שלוש יממות לאישנה. ובהתעוררו אחרי שעון קחה קפץ: יואר מודע יותר מדי, — ושוב אך לדרךו.

בלילה עלו בחורייו, כשמכוניותיהם טענות הומרגדו וכלי עבודה, יחד עם **דילגראגליב** למשלט.

בקורת בbijת-החוליות

עולם אחר. לא זטום אוירוניב ממעל, ולא נפץ פגימות מתחת. הדחק, **בְּהַדְרִי** קד **הַדְרִיבָה**, שכבים אלה שנגנו למען המלחמה את היקר להם ביותר — את עצם שודות-ישראל צומדו. הממות, ועל כל אחת מהן לוחות המטרטטים בקווים שונים, בתוספת הרבה מילים לוועדות, בלתי-נוחות, — והרי לפניכם פשר הצע, או המכחה. הנזו עוברים ממשה למסה: אותן הפניות עצמן, אותן העינים עצמן, ורק הצבע חזרור במקצת, אפור.

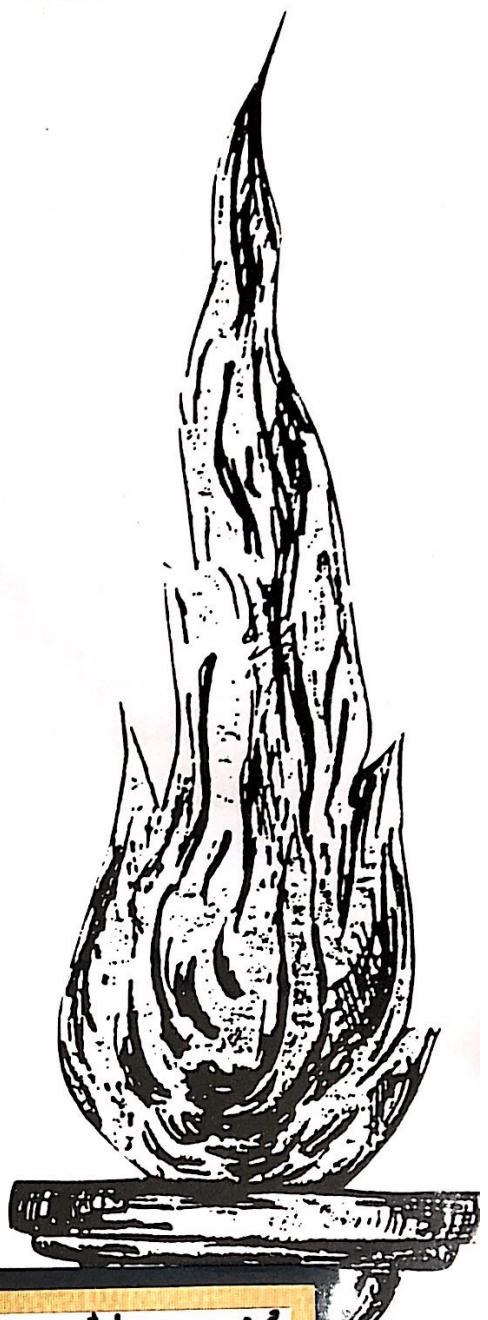
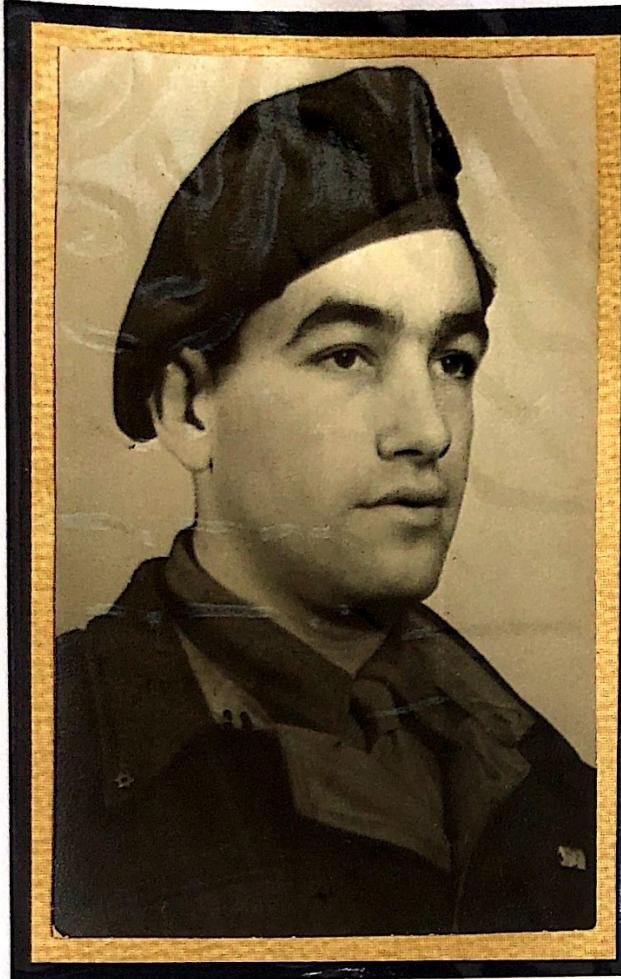
הנו מבאים דרישת-שלום ממחברים שנשארו בנקודות **ההַזְרָבָה**. בקיום הקומיסטים דבושטטם, והם, הפטיעיב, שואלים ושואלים. שוב פעם הנך עומד תמה לזראה בחוריין, **שְׁבָדֵד** כל נלה שפבר עליהם, אחרי שנפגו בגופם — אינם מתעניינים בגורלם האיש, אינם שואלים אהך, **שְׁבָדֵד** גילה לך הרופא טוד כלא... דבר אחד מכם בלבד: הרצון להיות שוב יחד עם החברים, **לְהַתְּקִהָה**, להתקה ולגמר.

הפטיעיב, השוכבים בbijת-החוליות, הם אנחנו. הנשכחים בסעודת הקרבן בקשורה פעונת ביותר: לבכם פעם בפעם, לקבל אגרת מהמלחקה והכיתה שאtan **יחד** לתוכו... הלא נעשה זאת למען?

על חומר. שילך

אליה אינט המ.ג., הנבריקים, המצווחחים, הכבבבים בזרחות תל-אביב זה-עתה **שְׁדָגִין** כל חיל הבא מן ההוות, כאן עומדים הם עבודה מדרגה לאשות. כמה **נְאָגִים** מגיעים לנו לKOI המערבים, אילמלא הסימון הקפדי של דרכי הנגב ושביליו? כמה **מְזֹנִית** היו שוקעות ללא תקינה באחד העוזרים, אילמלא סובבו בלילה, ביום ובלילה, בגשם ובבוץ והוששו ערוה לכל מוכניתה בצרה.

ישר כוחכם, החברים!

וְאַתָּה אֶלְכָה

- הרשות תוחחים על משלט "הגרא", סופת-חול שהתקיימה הפסיקת כל פעילות בחוותה. טורמץ' רישוריין תקף את משלט-האטסימה שלך הנטלבות הדתנית. אنسינו נטוגו ממנה, ותפסו משלשים מדורם.
- 6.1.49 — 5 מטוסים בריטיים, שהניביז'וטס על שדה-היקוב ובתחום מדינת-ישראל, הוטלו ע"י אש מכונת-יריה ומטוס-קרב ישראלי. גוזן "גבעון" וגזרה-פשיטה נזים לנוקחות-ארכבות להתקאה על המשלטים הצפוניים של מתנה-יריפה, שעה שbullet 20.00 נזיקה טקוויה הפסיקת-האש. היחידות חזרה לטעינה.
- 7.1.49 — אנשי "הגב" מפנים את משלטי גביש עוגיה-רפייה בתוכף פקודת הפסיקת-האש ונסוגים לעוגיה ולמשלט שבקרבת ואדי-אביאד שבתחום הגבול הישראלי.
- 9.1.49 — בתוכף הסכם-שביתת-הנשק, שנחתם עם המצריים ברוואס, דוננו משלמי "בית-הקבורות" ו-"הגרא" בכוויתו ייחדות-החטיבה מהוויקות ביצור שלטי מגנזה במערביה.
- 26.2.49 —

חבריו לנשך

מפקדי

6/11/99

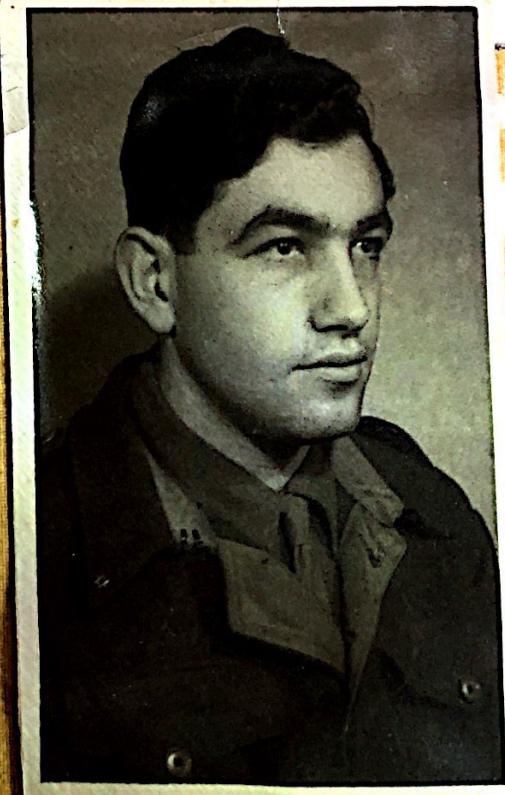
גראן סאלס

גראן סאלס גראן סאלס גראן סאלס.
גראן סאלס גראן סאלס. גראן סאלס.
גראן סאלס גראן סאלס גראן סאלס.

גראן סאלס גראן סאלס גראן סאלס.
גראן סאלס גראן סאלס גראן סאלס.
גראן סאלס גראן סאלס גראן סאלס.
גראן סאלס גראן סאלס גראן סאלס.
גראן סאלס גראן סאלס גראן סאלס.

נכדו של זאב

כותבת לזכרו

אנחנו לא צרייכים

מלחין: אביה קורן
לחן: שמואל אימברמן

כִּכְרַ כִּסְיָנוּ תֵּל וְעַד אָחָד,
טֶמֶנוּ אֹתְ לְבָנָן בֵּין גַּהֲשָׁיָב
עַד מַעַט תְּפִירָץ הַגְּתָתָה –
קִבְּלָ זֹאת בְּתִפְלָה בְּאֵד אַלְזָקָג

אֶת הַגְּשָׁם תָּנוּ רַק בְּעֵת
וּבָאָבִיב פִּזְרָ לְמַעַט פְּרָחִים,
וְתָנוּ לְנוּ לְשׁוֹב תְּרָאוֹתָו –
יוֹתֶר מֵזָה אָנחנוּ לֹא צְרִיכִים.

כִּכְרַ יְבָשָׁו עִינֵּינוּ מִדְמָעוֹת.
וַפִּינוּ כִּכְרַ נוֹתֵר אַלְמָ בְּלִי קֹול
מָה עוֹד נִבְקָשׁ, אָמָר, מָה עוֹד –
כִּמַּעַט בְּקָשָׁנוּ לְנוּ אֶת הַכְּלָל.

אֶת הַגְּשָׁם תָּנוּ רַק בְּעֵת
וּבָאָבִיב פִּזְרָ לְנוּ פְּרָחִים
וְתָנוּ שִׁיחָזָר שׁוֹב לְבִיתָו –
יוֹתֶר מֵזָה אָנחנוּ לֹא צְרִיכִים.

כִּכְרַ כָּאַבְנוּ אַלְפָ צְלָקּוֹת,
עַמְּקָ בְּפִנִּים הַסְּתָרָנוּ אָנָּתָה.
כִּכְרַ יְבָשָׁו עִינֵּינוּ מִלְּבָכוֹת –
אָמָר שְׁפָכָר עַמְּדוֹן בְּמַבְּחָן.

אֶת הַגְּשָׁם תָּנוּ רַק בְּעֵת
וּבָאָבִיב פִּזְרָ לְנוּ פְּרָחִים
וְתָנוּ לָהּ לְהִיוֹת שִׁנְיַת אָתוֹ –
יוֹתֶר מֵזָה אָנחנוּ לֹא צְרִיכִים.